

DIEF
VAN DE
SCHADUW

Holly Black bij Boekerij:

Elfhame-serie:

The Cruel Prince (De wrede prins)

The Wicked King (De gevallen koning)

The Queen of Nothing (De verbannen koningin)

Faerie-trilogie:

Water

Bloed

IJzer

Dief van de nacht

De verloren troon

Dief van de schaduw

Holly Black

DIEF
VAN DE
SCHADUW

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

ISBN 978-90-225-9461-2

ISBN 978-94-023-1798-5 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Thief of Night*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: Penguin Random House UK, Amy Musgrave,

bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 by Holly Black

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor alle mensen die oudejaarsavond vieren
met alleen hun schaduw als gezelschap

PROLOG

Na een bepaald tijdstip werd het rustig in het huis. Niemand rookte sigaren in de bibliotheek. Niemand gilte in de kelder.

Nacht na nacht zweefde de schaduw door de wanden van Salts villa. Verder bij waar Remy sliep vandaan, die met zijn tanden knarste als waren het molenstenen. Langs de kamer van Adeline waar ze kussens over haar gezicht drukte om zich in slaap te smoren.

Hij ging op de stenen patio zitten om te proberen de kou te voelen. Hij herhaalde de dingen die hij wist voor zichzelf.

De langste rivier ter wereld is de Nijl. De Amazone is de breedste rivier ter wereld. Twee keer twee is vier. Oneindig min één is nog steeds oneindig.

Daarna ging hij misschien naar de zitkamer om door Remy's stripboeken te bladeren. Verhalen waren een goede plek om je in te verschuilen, maar hij kon er maar niet mee ophouden er

zichzelf in te zoeken. Verstoppertje spelen. Was hij Batman? De Joker? Wat was zijn naam?

Niet Remy. Remy sliep nog.

Red.

Red, zo rood als bloed.

Een zinnetje uit *Sneeuwwitje*. Iemand had hem toen sprookjes voorgelezen. Hij kon zich haar bijna herinneren – grijs haar, zwart-witgeblokt montuur – maar hij kreeg niet alle stukjes.

Nee, hij was Remy niet. Hij was Remy's schaduw. Remy's mónster. Een lappendeken die bij elkaar werd gehouden door speeksel en pezen en wrok.

Nacht na nacht bracht hij zo door, tot de avond dat hij naar de bibliotheek was gegaan en daar het meisje had aangetroffen in een plas van haar eigen braaksel. Het was niet heel laat geweest, het gegil in de kelder was nog niet opgehouden en de geur van sigaren hing nog in de lucht.

'Kijk niet,' had hij tegen haar gezegd.

Maar ergens had hij gewild dat ze zich zou omkeren.

I

DE HOOGPRIESTER

De meeste sinds lange tijd verlaten molengebouwen van Easthampton werden langzaam maar zeker nieuw leven ingeblazen door ontwikkelaars. Uit hun verdorde omhulsels kwamen appartementen en kantoren tevoorschijn, ruimtes voor circusscholen, hydrocultuurbiertuinen, pakhuisen voor handelswaar van webcomics, wietverkooppunten en showrooms voor ambachtelijke cementen aanrechten. Maar een paar ervan bleven onaangeraakt, skeletten van metselwerk die boven de bomen en de rivier uittorenden met donkere ingewanden waar het wemelde van roestige spijkers en afval.

Niet het soort plekken waar Charlie Hall tussendoor wilde slalommen, op zoek naar een gevaarlijke Smet, gewapend met enkel een mes, een zaklamp en een heleboel wrok.

Ze was een leugenaar en een oplichter. Geen vechter.

Nu het haar echter was gelukt de Hogepriester te worden, werd van haar verwacht dat ze ongebonden schaduwen zou opsporen en ermee zou afrekenen, en er was melding gemaakt dat er eentje bij de molengebouwen rondwaarde. Een schaduw bereikte alleen bewustzijn als de Duisterling waar die mee verbonden was dat toestond en alleen schaduwen met een onafhankelijk bewustzijn overleefden de dood van hun Duisterling. Maar die werden Smetten, vol doodsenergie en vitaliteit. Dat hield meestal in dat ze mensen vermoordden, bloed dronken en schaduwmagie een slechte reputatie bezorgden.

Ze opsporen was echt klotewerk. Voor zover Charlie het wist, was het enige wat op het moment meezat dat de ronde volle maan hoog aan de hemel stond en de smerige, griezelige ruimtes verlichtte waar ze doorheen liep.

Dat betekende natuurlijk dat er overal schaduwen waren.

En in elk geval een van die schaduwen leefde en had honger.

Haar adem verscheen als een wolk in de lucht. De enige geluiden in de kamer waren een constant druppen nabij het raam en haar eigen voetstappen.

In het voorbijgaan ving iets op de grond haar blik en ze richtte de straal van de zaklamp erop. Botten, klein en fijntjes. Ze ging snel een stap naar achteren. Een dode rat, zo giste ze door de vorm van de kaak en de overgebleven plukjes grijs bont.

Nou ja, dode ratten, meervoud. Ze schopte met de neus van haar laars tegen het afval en ontblootte zo meer botten. Veel meer botten.

Ze ging instinctief dichterbij naar het open raam en het maan-

licht toe. Er viel een druppeltje van het plafond op de mouw van haar jas. Een ander raakte haar hand, donker en olieachtig. Er volgde een moment van onbegrip, al had ze in het verleden al genoeg van dit spul gezien. Dat was geen olie of condensatie van een of andere oude leiding. Het was bloed.

Ze deinsde achteruit, het licht van haar zaklamp danste over de muren toen ze met haar rug de stenen rand van een leeg raamkozijn raakte. Paniek liet haar hele lichaam verstijven en verstillen. Ze moest maken dat ze wegkwam, hier weggaan en de Cabal vertellen dat ze het gehele gebouw had doorzocht, maar niets had gevonden. Haar echte vaardigheid was liegen, dat zou ze nu moeten doen.

Maar wie zal de Smet tegenhouden als jij dat niet doet, Charlie Hall?

In plaats van haar eerste ingeving op te volgen haalde ze diep adem en zette ze zich ertoe behoedzaam naar de trap te lopen, waarbij ze onderweg eerst elke houten plank uitprobeerde. Eenmaal daar aangekomen keek ze omlaag naar haar eigen schaduw, die dunne streng duisternis die haar met een Smet verbond die zelfs angstaanjagender was dan die waar ze jacht op maakte. Red.

Niet Red, zo dacht ze. Vince. Vince, die van haar had gehouden. Vince, die tegen haar had gelogen. Vince, die een normaal vriendje had geleken... met geheimen, natuurlijk, maar normale geheimen, zoals een nare fetisj. Niet dat hij in het geniep de schaduw was van een dode man, die alleen dankzij bloedmagie leefde.

Vince, die zich haar niet langer herinnerde sinds ze met elkaar verbonden waren.

Die ze via die band misschien zou kunnen oproepen, al betwijfelde ze of ze hem kon beheersen als hij zich ertegen verzette. Niet dat ze van plan was hem te beheersen.

Ze had beloófd dat hij in haar handen geen stuk gereedschap zou zijn, zoals hij voor Salt was geweest. Hij had haar echter niet geloofd. Om dat te bewijzen had hij het heel duidelijk gemaakt dat hij haar niet zou helpen tenzij ze hem daartoe dwong.

Wat betekende dat ze er alleen voor stond. Alweer. Typisch Charlie Hall, altijd bereid om haar eigen glazen in te gooien.

Vertrouwen moet je verdienen, zo dacht ze. Net zoals rijkdom, liefde, vriendelijkheid en vriendschap. En als dat het grootste deel van de tijd niet op een eerlijke manier werd verdiend, tja, des te beter. Ze was een bedrieger van aard. Ze moest alleen de juiste invalshoek vinden en ervoor zorgen dat hij haar vertrouwde, voor hij ontdekte hoe hij zijn immense macht tegen haar kon gebruiken.

Met die ongemakkelijke gedachte in het achterhoofd greep ze het onyx mes steviger beet en dwong ze zichzelf de trap op te gaan in plaats van het gebouw uit te rennen.

De derde verdieping was net zo met troep en afval gevuld als de tweede. Charlie kwam langs kasten waar zo'n dikke laag vuil en stof op lag dat ze niet eens de kleur ervan kon ontwaren. Vóór haar hadden de vloerplanken het begeven en gaapte er langs één wand een gat. Ze liep er behoedzaam op af. Toen ze over de rand keek, verwachtte ze helemaal tot aan de kelder te kunnen zien, maar in plaats daarvan was er enkel duisternis.

Toen ze de volgende kamer in stapte, zag ze een man in een vieze jas op een zelfs nog smerigere slaapzak liggen. Ze kwam dichterbij en zag dat zijn slaapzak onder de donkere bloedvlekken zat. Ze bukte zich, maar de heldere straal van de zaklamp verstoorde hem niet. Zijn borst ging niet op en neer. Er waren geen ademwolkjes te zien in de lucht.

De dode man droeg een camouflagejas en smerige werklazen. Bij zijn voeten stond een boodschappentas met het grootste deel van een sixpack Schlitz-bier en een half gegeten broodje erin. Hij moest het gebouw in zijn geslopen om te slapen en had ontdekt dat er al iets anders was.

De kenmerkende geur van gemorst bier vermengde zich onaangenaam met die van een slagerij. De stank van ontbinding ontbrak echter. Het bloed had nog niet eens de tijd gehad om te stollen. Hij was zo recent gestorven dat het aannemelijk was dat ze de Smet tijdens het voeden had gestoord.

Die zou in de buurt zijn. Misschien zelfs nog in deze kamer.

‘Vince?’ riep ze zacht, haast fluisterend, maar er kwam geen reactie. Ze voelde de dunne draad van haar verbinding met hem, maar verder niets.

Een schuifelend geluid op de houten vloer achter haar zorgde ervoor dat ze zich omkeerde, met haar onyx dolk stak en die beweging met de zaklamp volgde.

De straal viel op een rat waarvan de ogen blonken door het weerkaatste licht. Hij keek net zo verrast als Charlie zich voelde.

‘Je kunt hier beter weggaan,’ zei ze tegen hem, denkend aan alle rattenbotjes een verdieping lager.

Het knaagdier snoof de lucht op, hield haar nog steeds in de gaten. Zijn snorharen trilden.

‘Ik weet het. Ik zou ook moeten vertrekken,’ vertelde ze, ‘maar ik neem altijd alleen maar slechte beslissingen.’

De rat piepte verrast en sprintte het doolhof van puin in.

Charlie had nauwelijks voldoende tijd om zich om te keren voor de Smet zich op haar stortte en haar met een inktzwarte duisternis omhulde.

Haar hele lichaam werd koud toen het ding zich door haar keel wurmde, zich in haar borst probeerde te begraven. Ze kreeg geen lucht, de kleine schijfjes onyx om haar hals en haar armen waren het enige wat voorkwam dat de schaduw haar hier en nu verstikte.

Ze stak wild om zich heen, zonder ook maar een beetje techniek. Gelukkig raakte het lemmet iets. Zonder te weten of ze het ding daadwerkelijk verwondde, stak ze opnieuw als een in het nauw gedreven dier dat alleen maar vocht omdat vluchten onmogelijk was.

De Smet vloaide weg, werd solide voor haar, zichtbaar enkel als een diepere duisternis, een gat dat in het materiaal van de wereld was gereten. Zijn mond was als een grillige schuine streep, die steeds wijder en wijder werd.

Ze had veel meer onyx moeten meebrengen.

Ze had moeten luisteren naar iedereen die haar ooit had verteld dat ze een dwaas was en dat het nog een keer haar dood zou worden.

Ze had Red nooit die belofte moeten doen.

Charlie keerde zich om en rende weg. Ze had eerder kleine Smetten het hoofd geboden, maar die waren lachwekkend geweest vergeleken met deze, gevuld met vers bloed en rauwe macht. Ze had geen idee hoe ze het tegen dit monster gemaakt van duisternis moest opnemen... en dan nog wel in het donker.

Ze had maar een paar passen gezet toen de Smet zich op haar rug stortte. Ze wankelde onder het onwaarschijnlijke gewicht terwijl schaduwklauwen in haar schouder werden gezet.

Ze wierp zich opzij, probeerde het ding tegen de wand te slaan, van zich af te schudden. In plaats daarvan verdween de schaduw zo vlug dat het haar alleen maar lukte om heel hard met haar eigen schouder het baksteen te raken.

De Smet keerde terug in de vorm van een te lange, spichtige man die haar de weg blokkeerde en met zijn monsterlijke vingers naar haar reikte.

Ze sprong aan de kant, waarbij het haar maar net lukte zijn hand te ontwijken. Haar ademhaling was nu zwaar, onregelmatig. De achterkant van haar keel voelde zo droog aan als schuurpapier.

De schaduw kwam opnieuw razendsnel op haar af en ze dook onder zijn arm door om de onyx dolk in zijn buik te duwen alvorens weg te schieten. De Smet schokte, alsof die weer probeerde van vorm te veranderen, maar het onyx wapen in zijn buik hield hem in deze solide toestand, waardoor hij niet kon transformeren.

Charlie hijgde, deinsde buiten adem achteruit, haar ideeën waren bijna op.

Red, dacht ze, onzeker of hij haar zelfs maar kon horen. Help! Ik dwing je nergens toe, maar alsjeblieft.

De Smet besloop haar, werd nauwelijks tegengehouden door de dolk die uit zijn buik stak.

Charlie bezat verder geen onyx wapen. In plaats daarvan liet ze haar zaklamp vallen, waardoor de straal wild over de vloer dans-te, en greep een houten plank waarvan het uiteinde versplinterd was.

De lange schaduw had haar bijna weer bereikt toen ze haar duim over het wielje van haar aansteker liet glijden. Het hout, oud, half verrot en doordrenkt met een olieachtige substantie, vatte meteen vlam.

Bij het zien van het vuur bleef de Smet staan.

De vlammen likten langs de plank omlaag, in de richting van haar hand. Wat er ook voor had gezorgd dat het hout zo brandbaar was, liet het ook te vlug branden. Ze voelde hitte langs haar vingers strijken en die toen schroeien.

Met een wanhopige kreet smeed ze de plank naar de Smet toe.

Het schaduwmonster vatte vlam, een enorme fakkel in de nacht. Het jankte op een onmenselijke manier, wat half als een kreet van een uil klonk en half als het jammeren van een zuigeling.

Charlie deinsde achteruit.

Vlammen likten aan het plafond alvorens op te branden als flashpapier. Fel genoeg om pijn te doen aan de ogen – en toen was het weg.

Charlies vingers deden pijn. Ze stopte ze in haar mond terwijl

ze de sintels uitstampte. De olieachtige substantie viel haar op, donkerder dan houtskool. De restanten van de schaduw.

Op dat moment liet een andere schaduw zich van de lege vensterbank vallen en die landde zacht, als een kat.

Charlie gilde.

Toen hij vast van vorm werd, bleek het Red maar te zijn.

Red.

Ze wilde aan hem denken als Vince, maar dat lukte niet.

Lang, met brede schouders, bronskleurig haar en ogen als rokende kraters.

Goed gedaan.

De woorden klonken in haar hoofd. ‘Niet dankzij jou,’ zei ze hardop, omdat ze niet wilde laten merken hoezeer ze van haar stuk was. Toch leunde ze naar voren om met haar handen op haar dijen te steunen en ademde een paar keer diep in en uit om wat kalmer te worden. Toen deed ze dat nog maar een paar keer.

‘Ik ben gekomen zodra je me riep. Als je me nodig had, had je me eerder moeten roepen.’

Er smeulde as bij haar voeten en haar vingers prikten nog van het vuur. Charlie bukte zich en pakte haar mes tussen de overblijfselen weg. Daarmee schraapte ze wat van de substantie op die ze aan de Cabal zou moeten laten zien om de premie op te eisen. ‘Je was traag.’

Hij keek haar alleen maar aan met die angstaanjagende ogen.

Charlie stak haar vrije hand in haar zak en begon aan de tocht door het gebouw om bij het witte busje te komen waar ze in reed. Ze probeerde haar zere schouder en verbrande vingers en bon-

zende hoofd te negeren, probeerde te negeren dat Red haar niet was gevolgd, probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat dit een succes was.

Zij was de Hogepriester. Ze had afgerekend met een gevaarlijke Smet en was een stap dichterbij het aflossen van haar schuld aan de Cabal.

Ze liep drie donkere huizenblokken verderop toen Red haar inhaalde. Zijn ogen zagen er menselijker uit, niet zo peilloos meer, en er was geen rook. Ze dacht aan het lichaam van de man op de derde verdieping, die ene van wie het bloed nog nat was geweest, van wie de huid misschien zelfs nog warm was geweest.

Zou er nu nog bloed in hem zitten?

2

DE TANDEN OP ELKAAR

Charlie leunde naar achteren op de bestuurdersstoel van het busje en voelde de plakkerigheid op haar shirt onder haar jas. Dat was bloed, op de plek waar de schaduw zijn klauwen in haar rug had laten zinken. Met het besef dat ze bloedde, keerde meteen de pijn terug die door de adrenaline op afstand was gehouden en verving de kille vreemdheid van daarnet.

Ze klemde haar tanden op elkaar en greep het stuur stevig beet, wenste dat ze alleen was. Wenste dat Red er niet was om getuige te zijn van elk moment van zwakte.

Ze wenste dat ze in elk geval in haar eigen hoofd alleen kon zijn, zonder zich zorgen te maken of hij de grenzen van haar gevoelens kon oppikken, zo niet meer.

Charlie had zich haar hele leven kunnen verstoppen. Het was veel makkelijker om stoer over te komen als niemand je de hele dag in bed zag liggen, te depressief om een douche te nemen. Het was veel makkelijker om mensen te laten geloven dat je het op een zuipen had gezet als je niet op je werk kwam opdagen in plaats van te moeten toegeven dat je het niet voor elkaar kreeg om van de bank te komen.

Het was veel makkelijker om jezelf toe te staan hysterisch te snikken als er niemand was om dat te zien, laat staan een angst-aanjagende voormalige Smet.

‘Laat me je schouder zien,’ zei hij met een stem als rook.

Ze had voor Vince heel hard haar best gedaan om te doen alsof ze normaal was, iemand die aardig was. Ze had het ergste deel van zichzelf voor hem verborgen en dat had gewerkt. Het grootste deel van de tijd. Maar voor Red kon ze zich niet verbergen.

Charlie liet voorzichtig haar jas van haar schouders glijden, leunde toen naar voren, steunde met haar handen en haar voorhoofd tegen het stuur. Haar spieren, beurs na ermee tegen een stenen muur te zijn gebotst, waren al aan het verkrampen.

De vingers van Red waren behoedzaam toen hij haar shirt omhoog schoof. ‘Dat is een grote wond.’ Zijn handen voelden warm aan op haar huid. ‘Je zult waarschijnlijk hechtingen nodig hebben.’

Ze zou echt niet naar een ziekenhuis gaan om vragen te beantwoorden over een grote menselijke klauwwond. ‘Geen hechtingen.’ Ze zou in plaats daarvan op weg naar huis bij een drogisterij stoppen om wat antibiotische zalf en zwaluwstaartjes te halen.

Het zou wel goed komen. ‘Ik neem aan dat dit een goed moment is voor jou om... Je weet wel.’

‘Om je bloed te drinken?’ Zijn stem klonk zacht en diep.

Ze was blij dat ze met haar rug naar hem toe zat, zodat ze zijn gezicht niet hoefde te zien terwijl ze dit bespraken.

‘Ik kan wachten.’

Het voedingsproces was niet zo vreemd geweest toen het haar eigen schaduw betrof, al was dat nog steeds apart geweest. Het had een beetje gevoeld alsof ze een baby had laten drinken en een beetje als een heks die haar satanische vertrouweling aan een of andere magische derde tepel had aangelegd.

Met Red was het meer alsof je een tijger aan een papiersneetje liet likken en dan maar moest hopen dat die de smaak ervan niet te pakken kreeg.

Maar ze wist dat het belangrijk was voor hun band om de schaduw te voeden. Het ging niet alleen om bloed. Het zorgde voor een sterkere, strakkere verbinding. Ironisch genoeg was het zo dat hoe nauwer ze met elkaar verbonden waren, hoe langer zijn riem werd.

‘Doe het nu maar,’ zei ze gespannen. ‘Tenzij je te vol zit.’

Hij schonk haar een onleesbare blik.

Ze keerde zich om en voelde zijn tong langs de rand van de wond op haar rug glijden. Dat deed zeer – een beetje maar – en bezorgde haar kippenvel op haar armen. Een stoot verlangen raakte haar als een statische lading.

Toen drukte hij zijn mond tegen haar aan en al haar zintuigen concentreerden zich op dat punt van contact. De wereld

vernaauwde zich tot zijn lippen op haar huid en een tong die als stoom voelde. Ze huiverde en klemde haar tanden op elkaar tegen die sensatie.

Ze voelde zich licht in het hoofd tegen de tijd dat hij haar losliet. Ze deed haar ogen lange tijd dicht en probeerde haar gedachten tot bedaren te brengen. Ze had eerder gehoopt dat hij haar zou afleiden van de pijn, maar nu betrapte ze zichzelf erop dat ze zich op het bonzen in haar hoofd concentreerde om geen bonzend gevoel tussen haar dijen te ervaren.

Auto. Rijden. Drogisterij. Thuis.

Fúck!

Charlie schraapte haar keel. 'Als je klaar bent...' Ze huiverde en hoopte maar dat het van de kou was.

'Ik kan alleen maar nemen wat jij toestaat,' zei Red ter herinnering. Hij klonk nu wat stijfjes.

Hij haatte het om met haar verbonden te zijn. Misschien haatte hij haar gewoon, punt. Hij kon zich niet herinneren dat hij ermee akkoord was gegaan om voor de Cabal aan de slag te gaan. Er was voor hem geen reden om te geloven dat ze zich alleen met hem had verbonden om hem tegen grotere problemen te beschermen. Het enige wat hij zich herinnerde waren Salt en Remy en bloed, daarna niets.

Charlie Hall was voor hem gewoon een vreemde aan wie hij vastzat. Een vreemde met de macht om hem afschuwelijke dingen te laten doen. Natuurlijk nam hij haar dat kwalijk. Ze wist alleen niet zo goed wat ze daaraan moest doen.

Charlie keerde de sleutel om in het contact, waardoor de

motor van het busje tot leven kwam. Het busje van Vince, dat gevuld was met verstuivers en plastic zakken voor zijn zwartwerk van plaatsen delict schoonmaken. Ze herinnerde zich dat hij haar tegen het portier aan de bestuurderskant had gedrukt, zijn handen onder haar rok, haar neus tegen dat holletje bij zijn keel.

Charlie probeerde zich op iets anders te concentreren, wat dan ook, terwijl ze naar het dichtstbijzijnde grote warenhuis reed. Eenmaal binnen probeerde ze de geschrokken blik die ze van de tiener met het lange, futloze haar bij de kassa kreeg te negeren en vulde een mandje met medische tape, gaasverband, ontsmettende doekjes, waterstofperoxide, secondelijm en dropstaven.

Het was over een paar weken al kerst, dus de schappen stonden vol met kleine boompjes van engelenhaar, rendierknuffels en geschenkdozen van hete sauzen, pepermuntbadschuim en goedkope parfum, allemaal gericht op wanhopige lastminutekopers. Een schap vol televisies deden in koor verslag over het 'sektebloedbad in Hatfield' dat het nieuws de afgelopen vierentwintig uur in zijn greep had gehouden.

Charlie hoorde daar niet graag over. Haar moeder was met haar tweede man in dezelfde kerk getrouwd waar de lichamen waren gevonden. Charlie en haar zus hadden in hun deftige jurk bij een bankje gestaan met verlepte boeketjes van wilde peen in hun klamme handen. Ook al was niemand van hen naar de kelder gegaan, waar de moorden daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, toch voelde het veel te dichtbij. De akelige verslaggeving

op de achtergrond zorgde ervoor dat de rare, kabouterachtige buitenkerstmannen nog enger leken terwijl Charlie door de gangen liep. De elfen op de planken loerden. Een sneeuwpop met een gloeiend lichaam blokkeerde het pad.

Charlie was niet klaar voor nog meer feestdagen. Thanksgiving was al erg genoeg geweest. Haar moeder had natuurlijk naar Vince gevraagd en naar, nou ja, alles wat in de kranten had gestaan. Remy. Salt.

‘Als hij zo rijk was, had je hem huur moeten rekenen,’ had haar stiefvader Bob opgemerkt tijdens hun kalkoenmaaltijd uit de supermarkt, opgewarmd in de oven van de hotelkamer waar haar moeder langere tijd verbleef.

Charlie had een flinke slok genomen van de niet al te slechte wijn uit een doos om wat tijd te winnen. Ze wilde het niet over Vince hebben, niet nu Red een schaduw aan haar voeten was die luisterde naar alles wat ze zei.

‘Dat hebben we ook gedaan,’ zei Posey.

Daar was Charlie dankbaar voor.

‘Nou, jullie hadden hem meer moeten rekenen.’ Bob knipoogde naar Charlie.

Dat was vriendelijk bedoeld en dat wist Charlie. Ze deden allemaal aardig, zelfs met hun vragen, dansten om wat ze écht wilden weten heen.

‘En hij is vandaag bij zijn familie?’ Haar moeder schonk Korbel-champagne in vier glazen. Mam geloofde misschien in astrologie en mediums, maar ze overwoog niet eens het idee dat Vince Thanksgiving zou opgeven aan een tafel gedekt met echt kristal,